

Sygn. akt VI ACa 72/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Ksenia Sobolewska - Filcek

Sędziowie: SA Agata Zajac (spr.)

SO (del.) Maciej Kruszyński

Protokolant: protokolant Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko (...) W.

o ustalenie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 października 2015 r., sygn. akt IV C 722/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że powództwo oddala i zasądza od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz (...) W. kwotę 10 800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od (...) sp. z o.o. w W. na rzecz (...) W. kwotę 17 463 zł (siedemnaście tysięcy czterysta sześćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 72/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 lipca 2012 r. (...) sp. z o.o. w W. wniosła o ustalenie nieważności postanowienia § 7 umowy z dnia 14 maja 1998 r. dotyczącej oddania gruntu w użytkowanie wieczyste o treści: „Powyższy grunt powinien być zabudowany zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego w terminie 5 lat licząc od zawarcia umowy”.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że objęty powyższą umową grunt został oddany w użytkowanie wieczyste na skutek realizacji roszczeń wynikających z art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r., zaś celem ustanowienia prawa użytkowania wieczystego w takim wypadku nie jest zabudowanie nieruchomości, ale sam zwrot nieruchomości, która niegdyś została nielegalnie wywłaszczona. Powódka podniosła też, że w analogicznych wypadkach w umowach nie określano terminu zabudowy nieruchomości, ponadto z dniem 1 stycznia 2002 r. miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego wygasł, a tym samym zobowiązanie do dokonania zabudowy stało się niewykonalne.

Pozwany (...) W. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc m.in., że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego wygaś dopiero z dniem 31 grudnia 2003 r.

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy (...). W. oddalił powództwo uznając, że brak jest podstaw do stwierdzenia nieważności wskazanego zapisu umowy z uwagi na brak wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa, zasadami współżycia społecznego lub wykazania, że ustanowiony tym zapisem warunek jest warunkiem niemożliwym.

Na skutek apelacji powódki Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 r. uchylił wyrok Sądu Rejonowego i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie jako właściwemu rzeczowo w pierwszej instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy uznał za zasadny zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. z uwagi na brak odniesienia się do wszystkich powoływanych przez strony zarzutów, w tym zarzut naruszenia zasady równości wyrażonej w Konstytucji RP oraz do wszystkich dowodów przedstawionych przez stronę powodową, jednak z uwagi na konieczność rozpoznania sprawy w pierwszej instancji przez Sąd Okręgowy stwierdził, iż niemożliwe jest wskazywanie wytycznych Sądowi I instancji.

Wyrokiem z dnia 19 października 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie stwierdził nieważność § 7 umowy z dnia 14 maja 1998 r. oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 13 063 zł tytułem zwrotu opłat sądowych za obie instancje i 10 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje i nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 11 063 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

Sąd Okręgowy swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Na podstawie decyzji z dnia 29 grudnia 1997 r. nieruchomości stanowiąca działkę ewidencyjną nr (...) obręb (...) położona w dzielnicy O. w rejonie ulic (...) została podzielona na działki nr (...).

Następnie decyzją z dnia 16 kwietnia 1998 r. nr (...) ustanowiono na lat 99 użytkowanie wieczyste gruntu o pow. 585 m², oznaczonego jako działka ewidencyjna nr (...) oraz określono warunki zawarcia umowy notarialnej.

Umową notarialną z dnia 14 maja 1998 r. sporządzoną przed notariuszem C. K. oddano w użytkowanie wieczyste grunt stanowiący obecnie własność (...) W., składający się z działki nr (...) o powierzchni 585 m⁽²⁾ z obrębu (...), położonej w W., dzielnicy O. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy (...) Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi aktualnie księgę wieczystą KW nr (...).

Zgodnie z § 7 niniejszej umowy: „Powyższy grunt winien być zabudowany zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego w terminie 5-ciu lat licząc od dnia dzisiejszego”, tj. od dnia zawarcia umowy.

Pierwotne oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste nastąpiło w ramach realizacji roszczeń dekretowych.

W analogicznym przypadku nie określono warunku terminu zabudowy nieruchomości.

Dnia 1 stycznia 2004 r. miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego wygaś i do dnia wniesienia pozwu nowy plan nie został uchwalony.

Powódka nabyła prawo użytkowania wieczystego tego gruntu dnia 12 lipca 2007 r. na podstawie umowy przeniesienia użytkowania wieczystego (Repertorium A – (...)).

Zabudowa działki miała nastąpić ostatecznie do dnia 31 maja 2008 r., zgodnie z oświadczeniem Prezydenta (...) W. z dnia 20 października 2005 r.

Użytkownicy wieczyci bezskutecznie podejmowali działania w celu zabudowania nieruchomości.

Decyzją nr (...) z dnia 29 marca 2011 r. Prezydent (...) W. nałożył na powódkę dodatkową opłatę roczną za rok 2011 w wysokości 10% wartości nieruchomości z tytułu niezagospodarowania przez użytkownika wieczystego przedmiotowej nieruchomości w określonym terminie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. postanowieniem z dnia 23 listopada 2011 r. zawiesiło postępowanie z odwołania (...) sp. z o.o. od ww. decyzji z dnia 29 marca 2011 r. do czasu rozstrzygnięcia kwestii zmiany postanowień umowy z dnia 14 maja 1998 r.

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń w oparciu o dokumenty zaliczone do materiału dowodowego, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że powódka ma interes prawny w żądaniu ustalenia zgodnie z art. 189 k.p.c.

Sąd Okręgowy wskazał, że pierwotne użytkowanie wieczyste gruntu ustanowiono w wyniku uwzględnienia roszczeń z dekretu z 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...)W., zaś przepisy dekretu nie przewidywały terminu zabudowy nieruchomości.

Sąd Okręgowy stwierdził jednak, że powódka uzyskała prawo użytkowania wieczystego nieruchomości na podstawie umowy cywilnoprawnej zawartej zgodnie z art. 239 k.c., zaś wprowadzenie w umowie terminu zabudowy należy rozpatrywać w kontekście art. 239 k.c. i art. 62 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Przywołując treść art. 387 k.c. Sąd Okręgowy uznał, że skoro plan zagospodarowania przestrzennego wygasł przed upływem ostatecznego terminu do zabudowy spornej nieruchomości, doszło do niemożności świadczenia powstałej w trakcie wykonywania umowy, wobec czego zobowiązanie do zabudowy wygasło z dniem 1 stycznia 2004 r., nie można bowiem skutecznie zobowiązać się do świadczenia obiektywnie niemożliwego do spełnienia.

Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany nie udowodnił, iż pierwotny zapis o zabudowie spornego terenu na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wiąże organ administracji przy wydawaniu decyzji o warunkach zabudowy w przypadku wygaśnięcia tego planu i obliguje organ administracji do wydania warunków zabudowy na rzecz ubiegającego się o nie podmiotu, zaś przepisy prawa nie wprowadzają takiej zależności.

W ocenie Sądu Okręgowego powódka wykazała, że podejmowano wielorakie działania dla uzyskania warunków zabudowy, skutecznie torpedowane przez pozwanego i w tej sytuacji zarzut powódki, iż sporny zapis kłóci się ze swobodą umów wyrażoną w art. 353¹ k.c., czyli stanowi nadużycie kontraktowe po stronie pozwanej, nie jest pozbawiony podstaw.

Zdaniem Sądu Okręgowego kwestionowana umowa jest bowiem skonstruowana w ten sposób, że umożliwia pozwanemu blokowanie działań kontrahenta zmierzających do realizowania obowiązku umownego, dając jednocześnie pozwanemu prawo sankcji wobec kontrahenta za brak finalizacji umownego obowiązku. Sąd Okręgowy uznał, że pozwany naruszył tym samym zasadę równości stron postępowania w rozumieniu art. 32 Konstytucji RP, dyskryminując kontrahenta na płaszczyźnie stosunków gospodarczych i korzystając z pozycji monopolisty, co stanowi też nadużycie przez pozwanego prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c.

Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu Okręgowego sporny zapis umowy jest nieważny na podstawie art. 58 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania za wszystkie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Skarżący zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że powódce przysługiwały roszczenia dekretowe do nieruchomości przy ul. (...) i że złożony przez powódkę akt notarialny z 29 maja 2007 r. pozwala na ustalenie, że „w analogicznym przypadku nie określono warunku terminu zabudowy nieruchomości”;
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niedokonanie oceny i wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego;
- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nie dokonanie wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, nie wskazanie dlaczego Sąd zastosował określony przepis i w jaki sposób wpłynął on na rozstrzygnięcie sprawy, niedokonanie oceny dowodów;
- naruszenie art. 189 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i ustalenie nieważności § 7 umowy;
- naruszenie art. 386 § 6 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie;
- naruszenie art. 2 § 3 k.p.c. w zw. z art. 7 ust. 1, 2, 3 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...)W. poprzez jego niezastosowanie;
- naruszenie art. 7 ust. 1, 2, 3 Dekretu poprzez jego niezastosowanie;
- naruszenie art. 239 k.c. w zw. z art. 232 i 233 k.c. i art. 62 ustawy o gospodarce nieruchomościami poprzez jego niezastosowanie;
- naruszenie art. 58 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że § 7 umowy jest nieważny na podstawie art. 58 k.c.;
- naruszenie art. 387 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że § 7 umowy stanowi świadczenie niemożliwe w rozumieniu art. 387 k.c.;
- naruszenie art. 353¹ k.c. poprzez jego niewłaściwą interpretację i błędne zastosowanie i uznanie, iż § 7 umowy jest sprzeczny z zasadą swobody umów;
- naruszenie art. 32 Konstytucji RP poprzez jego zastosowanie i uznanie, że § 7 umowy narusza zasadę równości.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, mimo iż nie wszystkie podniesione w niej zarzuty są zasadne.

Za bezzasadny należy uznać przede wszystkim zarzut naruszenia art. 386 § 6 k.p.c.

Niewątpliwie ocena prawna i skazania co do dalszego postępowania, wyrażone w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji, wiążą zarówno sąd, któremu sprawa została przekazana, niezależnie od tego, czy jest to sąd niższej instancji, w którym zapadło zaskarżone orzeczenie, czy też – jak w sprawie niniejszej – sąd równorzędny, któremu sprawa zostaje przekazana zgodnie z właściwością rzeczową, jak i sąd drugiej instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 lutego 2015 r. wydanego na skutek rozpoznania apelacji powoda wniesionej od wyroku Sądu Rejonowego (...)W. z dnia 20 grudnia 2013 r. wynika jednak, że Sąd II instancji nie dokonał żadnej oceny prawnej ani wskazań co do dalszego postępowania, którymi związane byłyby sądy rozpoznające sprawę ponownie.

W uzasadnieniu swojego wyroku Sąd Okręgowy wskazał bowiem wprost, że z uwagi na właściwość rzeczową Sądu Okręgowego jako sądu I instancji niemożliwe jest wskazywanie wytycznych temu sądowi, poza wskazaniem na konieczność oceny konstytucyjności zapisu umowy z dnia 14 maja 1998 r.

Sąd Apelacyjny nie znalazł też podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że zarzut obrazy tego przepisu może być skutecznym zarzutem apelacji tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną, zaś uzasadnieniu zaskarżonego wyroku takich zarzutów postawić nie można, odpowiada ono bowiem wszelkim wymogom art. 328 § 2 k.p.c. Nie może zaś stanowić w ocenie Sądu Apelacyjnego podstawy tak postawionego zarzutu wskazywanie, że Sąd nie zawarł w uzasadnieniu pełnej, zdaniem skarżącego, argumentacji odnoszącej się do wyrażonego w orzeczeniu stanowiska.

Za bezzasadny Sąd Apelacyjny uznał także sformułowany w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a w konsekwencji – błędnych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że skuteczne postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego, posługującego się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8 poz. 139 i z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10 poz. 189).

Tymczasem skarżący, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w ramach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. ograniczył się wyłącznie do wskazania, jakie ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są wadliwe, bez odniesienia tego zarzutu do konkretnych dowodów i dokonanych w oparciu o te dowody ustaleń faktycznych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku są w znacznej części prawidłowe i Sąd Apelacyjny ustalenia te w pełni przyjmuje za własne, za wyjątkiem wyrażonego przez Sąd Okręgowy stwierdzenia, że „w analogicznym przypadku nie określono warunku terminu zabudowy nieruchomości”. Takie ustalenie nie poddaje się bowiem żadnej weryfikacji na podstawie zgromadzonych przez Sąd Okręgowy dowodów, z uwagi na brak wskazania, jaki przypadek Sąd uznał za analogiczny i na jakich dowodach to ustalenie oparł.

Za bezzasadny natomiast Sąd Apelacyjny uznaje zarzut wadliwości ustaleń faktycznych w zakresie – jak wskazuje skarżący – uznania, że powódce przysługiwały roszczenia dekretowe do nieruchomości przy ul. (...).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika bowiem, aby takich ustaleń Sąd Okręgowy dokonał, zaś z treści aktu notarialnego z dnia 14 maja 1998 r. wynika, iż roszczenia dekretowe przysługiwały osobom, które zbyły swoje uprawnienia B. M., na rzecz której prawo użytkowania wieczystego zostało ustanowione, powódka jest zaś kolejnym nabywcą tego prawa.

Zasadne są natomiast zarzuty apelacji w zakresie naruszenia prawa materialnego.

Stwierdzając nieważność spornego zapisu zawartego w umowie Sąd Okręgowy bardzo pobieżnie i niejednoznacznie odniósł się do podstawy tej nieważności.

Z treści pozwu wynika, że powodowa Spółka wskazuje na dwie okoliczności uzasadniające jej zdaniem żądanie stwierdzenia częściowej nieważności umowy, tj. fakt, że samo ustanowienie prawa użytkowania wieczystego na podstawie umowy z dnia 14 maja 1998 r. stanowiło realizację roszczeń dekretowych a podstawą ustanowienia tego prawa był art. 7 dekretu z 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze (...)W. oraz na wygaśnięcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z dniem 1 stycznia 2002 r., a więc przed upływem wskazanego w umowie terminu zabudowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego żadna z powyższych okoliczności nie uzasadnia stwierdzenia nieważności kwestionowanego postanowienia zawartego w umowie z 14 maja 1998 r.

Fakt wygaśnięcia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie jest okolicznością uniemożliwiającą realizację obowiązku zabudowy, zwłaszcza że – jak wynika z dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń – obowiązujący w dacie zawarcia umowy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego wygasł z dniem 1 stycznia 2004 r., a więc po upływie określonego w umowie terminu.

Ponadto wskazany przez Sąd Okręgowy przepis art. 387 k.c. dotyczy tzw. pierwotnej niemożliwości świadczenia, a więc sytuacji, gdy już w dacie zawarcia umowy wynikające z niej świadczenie jest obiektywnie niewykonalne – w takim wypadku umowa przewidująca obowiązek spełnienia niemożliwego świadczenia jest nieważna, nie można bowiem uznawać za wiążące zobowiązania się do zachowanie niemożliwego.

W sytuacji tzw. następczej niemożliwości świadczenia, a więc gdy świadczenie stało się niemożliwe do spełnienia już po powstaniu zobowiązania, mają zastosowanie przepisy regulujące skutki niewykonania zobowiązania, w szczególności art. 475 § 1 k.c. zgodnie z którym zobowiązanie do spełnienia świadczenia, które stało się niemożliwe skutkiem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, wygasa, a także przepisy art. 493 i 495 k.c., które także nie przewidują skutku w postaci nieważności zobowiązania.

Nie ma też podstaw do uznania, że umowa z 14 maja 1998 r. w zakresie, w jakim nakłada na użytkownika wieczystego obowiązek zabudowy gruntu w określonym terminie, jest sprzeczna z prawem lub z zasadami współżycia społecznego, albo też wykracza poza granice swobody umów określone w art. 353¹ k.c.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2014 r. II CSK 290/13 (Biul. SN 2014, nr 5, s. 15) swobodę kontraktową stron mogą ograniczać tylko przepisy mające charakter iuris cogentis, co oznacza, że nie jest dopuszczalne takie ustalenie treści stosunku zobowiązaniowego lub jego celu, wskutek którego dochodziłoby do naruszenia takich przepisów. Jako ius cogens traktować należy zaś nie tylko te przepisy, z których redakcji wyraźnie wynika ich bezwzględnie obowiązujący charakter, lecz także te, których treść jest wyrazem zasady moralnej, wyraża intencję ochrony porządku publicznego lub odzwierciedla istotny cel społeczno-gospodarczy.

Powódka nie powołała żadnych przepisów o charakterze bezwzględnie obowiązującym, w sprzeczności z którymi stałby obowiązek zabudowy gruntu nałożony umową o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego.

Przede wszystkim przepisem takim nie jest art. 7 dekretu z 26 października 1945 r., który w ust. 2 obligował gminę (...) W. do uwzględnienia wniosku dotychczasowego właściciela gruntu zgłoszonego na podstawie art. 7 ust. 1 dekretu, jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela dało się pogodzić z planem zabudowania. W ramach postępowania dekretowego organ był więc obowiązany uwzględnić obowiązujący w dacie ustanowienia prawa użytkowania wieczystego plan zagospodarowania przestrzennego, gdyż prawo użytkowania wieczystego nie może być ustanowione z datą wsteczną.

Ponadto prawo użytkowania wieczystego jest prawem celowym, ustanawianym dla realizacji i podporządkowanym oznaczonemu celowi gospodarczemu, zaś umowa o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste powinna określać sposób korzystania z gruntu przez użytkownika wieczystego (art. 239 § 1 k.c.).

W sprawie niniejszej nie zostało wykazane, aby w wypadku ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na skutek realizacji roszczeń dekretowych gmina lub Skarb Państwa nie nakładały obowiązku zagospodarowania gruntu w sposób zgodny z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego i nie ma podstaw do uznania, że nałożenie takiego obowiązku w umowie z dnia 14 maja 1998 r. naruszało konstytucyjną zasadę równego traktowania podmiotów.

Także wskazane przez Sąd Okręgowy trudności z uzyskaniem warunków zabudowy nie uzasadniają stwierdzenia, że nałożony umową obowiązek stanowi nadużycie kontraktowe po stronie pozwanej – te okoliczności należy rozpatrywać bowiem jedynie w kontekście przyczyn niewywiązania z obowiązku wynikającego z umowy przy ocenie

zasadności zastosowania sankcji w postaci nałożenia dodatkowej opłaty rocznej, nie zaś jako przesłankę nieważności postanowienia umowy.

Uznając, że wskazane przez powodową Spółkę okoliczności nie uzasadniają żądania stwierdzenia nieważności zapisu § 7 umowy z dnia 14 maja 1998 r. i uwzględniając apelację pozwanego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok i powództwo oddalił.

O kosztach postępowania za obie instancje orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.